

ISTENES TIBOR

Tudatunk álmát

Illatok fényeit ízleli ajkam,
Fotonok folynak az ínyemen,
Fénytöréseket hallok halkán,
Tagolt érzet a végtelen.

Szeleken utazó mámorok,
Fényárban haladó álmok,
Lélekcseppekből záporok,
Előre megírt irányok.

Életem nem más, csak látomás,
Becsapnak színek és árnyak,
Víziók mozgása a változás,
Míg a lelkek egyhelyben állnak.

Ki lehet bennem az észlelő,
Ki érzi bennem a létet?
Kicsoda festi a képzelő,
Személyes egyéni rendet?

Hogy tudok úszni a semmiben,
Hova jutok a végén?
Lebegek magamban, mindenkiben,
Isteni törvények élén.

Elengedtem az érzetem,
Elszállt az egóm árnyán,
Örök rendben az életem
Közös tudatunk álmán...

ISTENES TIBOR

Honnan kél?

Honnan kél a dal, ez a tiszta rezgésű csodás ének,
Mi legördül szemem tisztaságán, garatom nedves végtelenjéből az
elvesztett időn át?
Mitől nyugszanak meg a vének,
A kik elterülnek fiatalságuk falán és ácsolnak fafejükből keresztet és
bitófát?
Hogyan vetít a szemem belőlem magamnak új világot,
Leandert, rózsát, kard és hóvirágot,
Miközben ketyeg az óra a perceim felett és magába gyűr, felemészt,
A szétszórt, izzó, magát is gerjesztő féktelen szeretet?
Honnan, hová halad bennem az álló idő,
És hogyan tekeredik múlttá a jelenben tobzódó láncravert jövő,
Azt nem tudhatom.
Tudatlanul érzem csak a napfényes jeges tekintetekben,
A pergő képek összemosódásában,
A mozgásnak képzelt rezgések között,
Hogy vad gondolatok a szelíd tettekben
Lebegnek tiszta bensőm fölött.
Még új hang zeng belőlem,
Még új képeket szül bennem a fény,
Hangok lobbannak és él tőlem,
A színekben csobbanó halvány remény.